

GRIFFOENEN STEENHUIZE

**Een vleugje
geschiedenis**

Hoe het begon: De geschiedenis van Volleybalclub Griffioen Steenhuize

Enkele vooruitstrevende geesten uit Steenhuize richtten in de jaren 60 een illustere werkgroep (feestcomiteit noemden ze het zelf) op of een denktank avant la lettre: 'Sport en Nering' met als doel om mensen uit het sportarme Steenhuize duidelijk te maken dat sporten gezond is voor lichaam en geest. In navolging van de omliggende gemeenten zal men trachten de volleybalsport (op initiatief van M Van Daele, die toelichtte dat het niet om 'voddenbal' maar volleybal ging) die in volle opgang is, ook in de eigen gemeente gestalte te geven. Een eerste kontaktraining vond plaats op de speelplaats van de gemeenteschool en, o wonder, meer dan twintig jongeren en ouderen kwamen zich aanmelden om van hun gemeente de 'sportgemeente' te maken. Een tornooi oprichten tijdens de Meikermis was het verlichtende idee. Het Meitornooi werd een succes en onze gelegenheidsploeg speelde dapper mee in een geleende uitrusting. Gezien het succes van de eerste trainingen en het initiatietornooi werd al gauw besloten om aan te treden in competitie, samen met de ploegen uit de nabije gemeenten: Zottegem, Erwetegem, Borsbeke, Herzele, Hillegem, Sint-Jan Hemelveerdegem, Michelbeke... We spreken het gezegende jare Gods 1968. Er werd een stichtingsvergadering gehouden in de gemeenteschool met als streefdoel: sport om de sport, geen politiek of invloed van belangengroepen en o ijdele hoop onafhankelijk van reclame in de sport. Op 2 augustus 1968 werd een officiële aanvraag tot aansluiting bij de BVBV ingediend. Geel en blauw werden de clubkleuren en op suggestie van toenmalig burgemeester G. Haelterman 'GRIFFOENEN' de naam.

'Meester' Cosyns heeft gedurende jaren in wel en wee de club in stand en in competitie gehouden. Hij zorgde er ook voor dat de speelplaats van de 'meesterschool' beschikbaar was voor trainingen die door weer en wind, in licht en in donker werden gehouden (2 lampen van 150 watt voor 300m²). Hij beschreef het zelf als volgt: 'Zo goed weet ik het niet meer of 1968 al dan niet een uitstekend wijnjaar was, maar dat er iets roerde bij de jeugd van Steenhuize staat als een paal boven water. De boemjaren na de oorlog hadden er voor gezorgd dat er in elke straat jongeren bij de vleet zaten te hunkeren naar sport en gezonde ontspanning in eigen gemeente'. Dhr De Schrijder was een vaste waarde om in de eerste jaren van het bestaan van de club alle thuiswedstrijden en verplaatsingen bij te wonen. J Van de Roy werd voorzitter en R. De Geeter schatbewaarder. De club was gelanceerd. Met hulp van M. Van Daele en W. Ritserveldt werd er via flexibele systemen een vlot op te stellen en af te breken volleybalterrein met benodigheden gecreëerd op de straat voor de kerk. Multifunctionaliteit wordt zoiets genoemd. Dat het doorgaand verkeer een ommetje en een te harde smash een klouterpartij over de kasteelmuur vergde stootte op niet het minste verzet. Voor de match was er, geladen met palen, scorebord en omleidingsplaten een stoetsgewijze verplaatsing van meesterschool naar het terrein voor de kerk. De wekelijkse discussie wie er mocht spelen was gemeengoed. De klaslokalen van de school waren de kleedkamers en het terrein voor de kerk diende voor de wedstrijd sneeuw en ijsvrij gemaakt te worden. Als je betrokkenen van in die tijd hoort spreken sneeuwde het toen minstens wekelijks. Ook zonder sneeuw met een kruimeltje zout moeten we de heroïek erkennen. De kern van de bestuursploeg bleef meer dan 20 jaar op post. Zij leidden de club door de ups en downs die het verloop van elke organisatie kentekent. De eerste spelende leden waren M De Decker en R Van Daele. In 1978 wordt er gestart met de eerste jeugd ploeg. De 'Eike'straatlopers, samen met enkele jongeren van 'het hoeksken' worden naar de speelplaats van die vermaladijde school gelokt om er het volleybalmeter te leren. Deze spelers stroomden snel door naar de eerste ploeg. Een tweede opflakking van jeugdwerking was er in 1982. Deze verwende generatie kon reeds trainen in een sportzaal.

Zoals zovele clubs uit de kleine gemeenten geraakt Steenhuize in de moeilijkheden als in 1978 de vollebalbond de beslissing neemt dat alle ploegen uit derde provinciale hun wedstrijd in zaal moeten spelen. Een paar bestuursleden lopen met de idee in het hoofd om andere bestuursleden warm te maken tot het oprichten van een eigen sportzaal. Weinigen zijn echter overtuigd dat een dergelijk projekt in onze kleine gemeente verwezenlijkbaar is. De initiatiefnemers laten zich echter niet ontmoedigen en werken het idee verder uit. M Van Den Berghe schrijft: 'Het zaad van de idee was dermate snel ontkiemd dat het hoog tijd werd de schuur te gaan bouwen om de oogst in op te slaan en deze schuur was de

rechtspersoon vereniging zonder winstoogmerk'. Omdat de verantwoordelijkheden en de risico's voor een feitelijke vereniging te groot waren en voor de gemoedsrust van alle betrokkenen was het noodzakelijk een abstracte rechtspersoon te gaan scheppen die zijn eigen leven zou gaan leiden niet uitsluitend maar vooral in het van het doel: de bouw van een eigen sportzaal of 'schuur'. Op 14 oktober 1978 werd dan ook de VZW GRIFFOENEN STEENHUIZE geboren. Via erfpacht wordt de huidige locatie gevonden en wordt in april 1980 de notariële akte betekend. Echter moeten ongeveer 4 miljoen Belgische franken bij elkaar gezocht worden. Via een innovatief systeem van certificaatleningen, crowd funding avant la lettre werden de nodige liquiditeiten verzameld. Op 13 mei 1981 werd de vergunning afgeleverd door het schepencollege om een sporthal te bouwen. In juni 1981 startten de werken. Met een ongezien enthousiasme en niet aflatende werklust, realiseerden een enorm gedreven en coherente groep vrienden en sympathisanten dit als onmogelijk gewaand project tegen een ritme dat elke ongeduldige bouwheer jaloers zou maken. De zaal werd voor het eerst in gebruik genomen voor het openingsbal op 7 november 1981.

M Van Den Berghe schrijft: Niemand kan ontkennen dat de bouw van onze sportzaal een initiatief is geweest dat bijzonderen inspanningen en aanhoudend doorzettingsvermogen heeft gevraagd, met oplossing van administratieve, financiële en vooral ook praktische problemen en waarbij wij tot ons groot genoegen al onze leden, groot en klein, oude en jong, de handen uit de mouwen hebben zien steken, vanaf de ruwbouw tot en met de afwerking. Persoonlijk vond ik dat een uitzonderlijke verwezenlijking voor Steenhuize, door praktisch uitsluitend van mensen ter plaatse, mocht worden benoemd met iets of iemands naam die weleer voor de gemeenschap belangrijk was, waarbij mijn voorliefde voor de oudere tijden mij terug voerde naar de latere middeleeuwen. Ik schreef de naam 'Amalrik' op de nog ruwe vloerchape'. Amelricus, 'toparcha' de Stenhuse- deze Amelricus is de oudste vermelding van de dorpssoevereïteit van de oude heerlijkheid (en later prinsdom) Steenhuize, en dit in een akte van de abdijs van Ninove anno 1155. De 'toparcha' was de dorpsheer en dus de voornaamste onder de ingezetenen. Hij kan worden beschouwd als stamhoofd of hoofd van het heersende herengeslacht. 'Amal' staat voor onvermoeibaar in de strijd, heldhaftig en 'rik' voor machtig, aanzienlijk, heerser. Amalrik is dus te vertalen als heldhaftige heerser.

In 1982 wordt de eerste damesploeg opgericht. In het seizoen 1984-1985 werden de dames kampioen in vierde provinciale. Het jaar daarop volgde een nieuwe promotie met promotie naar 2de provinciale. In het eerste seizoen tweede provinciale eindigden zo alweer op een tweede plaats. Na een sterke remonte het jaar daarop promoveren ze als tweede in de stand naar eerste provinciale. Dit betekende een van de hoogtepunten in de geschiedenis van de club (seizoen 1988-1989). Na een jaar volgde degradatie naar tweede provinciale om daar vele jaren te blijven. Een dieptepunt was het opdoeken van de damesploeg in 2016. Gelukkig kan na een periode van 2 jaar de draad opnieuw opgenomen worden om te starten met een nieuwe damesploeg senioren in 3de provinciale voor seizoen 2018-2019. Daarom noteren we met het inschrijven van 12 jeugd ploegen in de komende competitie 2018-2019 een nieuw ongekend hoogtepunt.

Dit hoogtepunt is er niet vanzelf gekomen, maar is het resultaat van een niet aflatende werklust van de jeugdwerking. Het steeds verder uitbouwen van de jeugdwerking maakte het opstellen van een jeugdbeleidsplan onontbeerlijk.

Dit jeugdbeleidsplan beschrijft de missie, de visie, de beleidslijnen en de doelstellingen van de jeugdwerking. Het is een middel om de jeugdwerking te evalueren en geeft aan spelers, speelsters, ouders, bestuursleden, trainers en trainsters een duidelijk beeld wat de ambities zijn van de club. Het geeft een overzicht van de structuur van de club en welke afspraken de club maakt met alle personen die in de jeugdwerking betrokken zijn.

Het jeugdbeleidsplan is een werkinstrument dat na elk seizoen kan en moet geëvalueerd worden en waar nodig aangepast. Op die manier zal het jeugdbeleidsplan kunnen uitgroeien tot een houvast binnen de jeugdwerking van de club en een tool zijn om de opleiding van de jeugdspelers en –speelsters verder te optimaliseren.